

דף קו.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ה"ד

וְהַמָּקוֹם הַשְּׁנַי בְּהַר הַבַּיִת וְשָׁמוֹ בִּירֵה. וְבוֹ שׁוֹרְפִין
חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת אִם אֲרַע בָּהֶן פָּסוּל אַחַר צִאתָן מִן
הָעֶזְרָה. וְהַמָּקוֹם הַשְּׁלִישִׁי חוּץ לִירוּשָׁלַיִם וְהוּא הַנֶּקְרָא
בֵּית הַדִּשָּׁן. וְשֵׁם שׁוֹרְפִין חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת בְּזִמְן שֶׁהֵן
נְשָׂרְפוֹת כְּמִצְוֹתָן:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' פרה אדומה פ"ה ה"ד

הַשְּׁלִימִים לְכַנֹּס אֶת אֶפְרָה • הַמְתַּעֲסֵק בָּהּ אַחַר כֵּן בְּחִלּוּק
הָעֶפֶר אוֹ בְּהַצְנָעָתוֹ וְכֵן הַנוֹגֵעַ בּוֹ טָהוֹר. וְלֹא הַפָּרָה
בְּלֶבֶד אֲלָא כָּל הַחֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת מִן הַפָּרִים וּמִן
הַשְּׂעִירִים הַשּׁוֹרְפִים מִטְּמֵא בְּגָדִים בְּשַׁעַת שְׂרַפְתּוֹ עַד
שִׁיעָשׂוֹ אַפֵּר. שֶׁהָרִי הוּא אוֹמֵר בְּפֶר וְשַׁעִיר שֶׁל יוֹם
הַכֹּפָרִים וְהַשְּׂרָף אֹתָם יַכִּיֶּס מִפִּי הַשְּׂמוּעָה לְמַדּוֹ שְׂזָה
בְּנִין אָב לְכָל הַנְּשָׂרְפִים שִׁיְהוּ מִטְּמֵאִין בְּגָדִים עַד שִׁיעָשׂוֹ
אֶפֶר. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים בְּשֵׁלָא אֲרַע לָהֶן פָּסוּל וְנְשָׂרְפוּ

ס. כסף משנה: ומ"ש השלים לכנוס את אפרה וכו'. כתב הר"י קורקוס ז"ל דהיינו מדכתיב
וכבס האוסף את וכו' משמע שאין טומאה למתעסק בה אחר כך אכן גבי פרים יתבאר
בסמוך שאין בהם טומאה רק עד שיעשו אפר: ולא הפרה בלבד אלא כל החטאות הנשרפות
וכו'. משנה בסוף פרק טבול יום (דף ק"ד) וברייאתא בסוף פרק שני שעירי (דף ס"ח ע"ב).
ומה שכתב מפי השמועה למדו שזה בנין אב וכו'. בסוף פרק התערובות (דף פ"ג) ובספרי:
במה דברים אמורים שלא אירע בהם פיסול וכו'. בסוף פרק טבול יום (דף ק"ד ע"ב): ואי זהו
שורף וכו'. בס"פ טבול יום (דף ק"ו). ומ"ש כך למדו מפי השמועה וכו'. שם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

בְּמִצְוֹתַי בְּבֵית הַדִּשָּׁן. אֲכַל אִם נִפְסְלוּ בְּעֶזְרָה נִשְׂרְפִין שָׁם
 כְּפִסּוּלֵי הַמְּקֻדָּשִׁין וְשׁוֹרְפָן טָהוֹר. וְכֵן הַמִּתְעַסֵּק בְּהֵן
 מְשִׁיעָשׂוֹ אֶפְרַיִם אֵינוֹ מְטַמֵּא בְּגָדִים. וְאִי זֶהוּ שׁוֹרֵף זֶה
 הַמִּסִּיעַ בְּשִׂרְפָה כְּגוֹן הַמְּהַפֵּף בַּבָּשָׂר וְהַמְשַׁלֵּף עֲצִים
 וְהַמְּהַפֵּף בָּאֵשׁ וְהַחוֹתֵה גְחָלִים כְּדִי שְׂתַבְעֵר הָאֵשׁ וְכִיּוֹצֵא
 בְּהֵן. אֲבָל הַמִּצִּית הָאוֹר וְהַמְסִידֵר אֶת הַמְעַרְכָה טָהוֹר. כִּי
 לְמַדּוֹ מִפִּי הַשְּׁמוּעָה שֶׁהַנוֹשֵׂא פָרִים וְשְׂעִירִים הַנִּשְׂרְפִין
 לְהוֹצִיאָן לְבֵית הַדִּשָּׁן לְשִׂרְפָן טָמֵא וּמְטַמֵּא בְּגָדִים דִּין
 תּוֹרָה כָּל זְמַן שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּהוֹלְכָתָן וְטָעוֹן טְבִילָה
 וְהַעֲרַב שְׂמֶשׁ. כְּמוֹ הַמְשַׁלַּח אֶת הַשְּׂעִיר לְעִזָּאֵל שֶׁהוּא
 מְטַמֵּא כָּל בְּגָד וְכָל כְּלִי שִׁינָע בּוֹ בְּכֻלָּם שְׂעָלָיו כָּל זְמַן
 שֶׁמִּתְעַסֵּק בְּשְׁלוּחוֹ שֶׁנֶּאֱמַר 'וְהַמְשַׁלַּח אֶת הַשְּׂעִיר לְעִזָּאֵל
 יִכָּבֵס בְּגָדָיו':

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ח ח"ה

הַשׁוֹחֵט קִדְשִׁים וְהַעֲלֵם בַּחוּץ חַיִּב שְׂתִים ע. אַחַת עַל
 הַשְּׂחִיטָה וְאַחַת עַל הָעֲלִיָּה. שְׂחַט בְּפָנִים וְהַעֲלָה בַּחוּץ
 חַיִּב עַל הָעֲלִיָּה. וְכֵן אִם שְׂחַט בַּחוּץ וְהַעֲלָה בְּפָנִים חַיִּב
 עַל הַשְּׂחִיטָה:

ע. כסף משנה: השוחט קדשים והעלם בחוץ חייב שתים וכו'. משנה שם (דף ק"ז) וכתנא
 קמא. ומה שכתב שחט בפנים והעלה בחוץ חייב על העליה וכן אם שחט בחוץ והעלה בפנים
 חייב על השחיטה. שם במשנה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ה הי"ג

כָּל אָדָם שֶׁנִּטְמָא טְמֵאָה שְׁחֵיבִין עָלֶיהָ כֶּרֶת ^ב עַל בֵּיאַת
הַמִּקְדָּשׁ וְאָכַל כְּזֵית מִן הַקֹּדְשִׁים בֵּין בְּקֹדֶשׁ טְהוֹר בֵּין
בְּקֹדֶשׁ טָמֵא. בְּמִזִּיד הָרִי זֶה נִתְחַיֵּב כֶּרֶת שֶׁנֶּאֱמַר 'וְהִנֵּפֶשׁ
אֲשֶׁר תֹּאכַל מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַה' וְטִמְאַתּוּ עָלָיו
וְנִכְרְתָה'. וְאִם אָכַל בְּשִׁגְגָה מִבֵּיא קֶרֶבֶן עוֹלָה וְיוֹרֵד.
וּמִנִּין שְׂאִינוּ מְדַבֵּר אֲלָא בְּטִמְאַת הַגּוֹף שֶׁנֶּאֱמַר 'וְנִפֶּשׁ כִּי
תִּגַּע בְּכָל טָמֵא בְּטִמְאַת אָדָם אוֹ בְּבִהְמָה טְמֵאָה אוֹ בְּכָל
שֶׁקֶץ טָמֵא וְאָכַל מִבְּשַׂר זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַה'
וְנִכְרְתָה'. וְהוּא הַדִּין לְשָׂאָר קֹדְשֵׁי מִזְבֵּחַ. וְהֵיכָן הַזְּהִיר
עַל עוֹן זֶה בִּיּוֹלְדֵת שֶׁהָרִי נֶאֱמַר בָּהּ 'בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִּגַּע':

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ה הי"ב

אָסוּר לְטַמֵּא אֶת הַקֹּדְשִׁים אוֹ לְסַבֵּב לָהֶם טְמֵאָה שֶׁהָרִי
פּוֹסְלֵן ^א. וְהַמְטֵמֵא אֶת הַקֹּדְשִׁים אֵינוֹ לוֹקֵה. אֲבָל אָדָם

פ. כסף משנה: כל אדם שנטמא וכו'. בר"פ השוחט ומעלה (דף ק"ו) תנן הטמא שאכל בין קדש טמא בין קדש טהור חייב. ומה שהתנה שצריך שיהא חייב על ביאת המקדש אפשר שהטעם מדמקיש קדש למקדש כדאיתא בפרק כל הפסולים (דף ל"ג:). ומ"ש במזיד הרי זה נתחייב כרת וכו' ואם אכל בשגגה מביא קרבן עולה ויורד. משנה בריש כריתות ומפורש בתורה. ומ"ש ומנין שאינו מדבר אלא בטומאת הגוף וכו'. בפ' ב"ש (דף ל"ג:) מייתי לה מקראי אחריני ורבי מייתי לה מהאי קרא ומשמע לרבינו דמהאי קרא משתמע טפי: והיכן הזהיר על עון זה ביולדת וכו'. בפרק כל הפסולין (דף ל"ג:) ובפרק אלו הן הלוקין (דף י"ד) אמר ר"ל הכי ואע"ג דר"י פליג ויליף לה מקרא אחרינא כתב רבינו כר"ל משום דתניא כוותיה:

צ. כסף משנה: אסור לטמא את הקדשים או לסבב להם טומאה. בפרק ג' דזבחים (דף ל"ג:) ובפ' אלו הן הלוקין (דף י"ד) נחלקו רבי יוחנן ור"ל במטמא קדשים ר"ל אמר לוקה ור' יוחנן אמר אינו לוקה ומשמע דאיסורא מיהא איכא: אבל אדם טהור שאכל כזית מקדשים

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

טְהוֹר שְׂאֵכֶל כְּזֵית מְקֻדָּשִׁים שְׁנַטְמָאוּ לוֹקָה. שְׁנַטְמָאוּ
 וְהַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר יִגַע בְּכֹל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל. וְהוּא הַדִּין לְשֶׁאֵר
 הַקְּרִבָּנוֹת שָׁאֵם אָכֹל כְּזֵית מְלִבּוֹנֵת הַמִּנְחָה שְׁנַטְמָאָה
 אַחֵר שְׁנַתְקַדְּשָׁה בְּכֹלֵי לוֹקָה. אֶחָד קְדָשִׁים שְׁנַטְמָאוּ לְפָנָי
 כִּפְרָה אוּ לְאַחַר כִּפְרָה. בֵּין שְׁנַטְמָאוּ בְּאֵב הַטְּמָאָה אוּ
 בְּוֹלֵד הַטְּמָאָה שֶׁל דְּבָרֵי תוֹרָה. אָבֵל אִם נְטָמָאוּ בְּטָמְאוֹת
 שֶׁל דְּבָרֵיהֶם אֵינוֹ לוֹקָה עַל אֲכִילָתָן. אָבֵל מִכֵּין אוֹתוֹ
 מִכַּת מְרֵדוֹת. וְאֵינוֹ לוֹקָה אֲלֵא הָאוֹכֵל אַחֵר זְרִיקַת דָּמִים.
 אָבֵל אִם אָכֹל קֶדֶם זְרִיקָה אֵינוֹ לוֹקָה מִשּׁוֹם אוֹכֵל קְדָשׁ
 טָמֵא. אָבֵל מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרֵדוֹת:

שנטמאו לוקה. בפרק כל שעה (דף כ"ד): והבשר כל טהור יאכל בשר למה לי לרבות
 אימורים, ופירש"י אימורים שנטמאו ואכלן הטהור ומקשי אימורים מהתם נפקא דתניא
 והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' לרבות את האימורים התם טומאת הגוף
 בכרת הכא טומאת בשר בלאו, ולפי"ז הא דתנן בפרק השוחט ומעלה טהור שאכל טמא
 פטור שאינו חייב אלא על טומאת הגוף לענין כרת קאמר אבל מילקא לקי גם על טומאת
 בשר. ובפרק כל הפסולים (דף ל"ד) אתמר טמא שאכל בשר קדש לפני זריקה ר"ל אמר
 לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה וכו' אמר אביי [מחלוקת] בטומאת הגוף אבל בטומאת
 בשר [ד"ה] לוקה וכו' ורבא אמר אבל בטומאת בשר ד"ה אינו לוקה וידוע דהלכה כרבא.
 ולפיכך צ"ל שמ"ש כאן רבינו שטהור שאכל כזית מקדשים שנטמאו לוקה באוכל אחר
 זריקה: וה"ה לשאר הקרבנות. כלומר דבשר לאו דוקא דה"ה ללבונה וכדתנן בספ"ג דמעילה
 (דף י"ג) ובספ"ד דזבחים (מ"ו): מרבה לה מוהבשר: אחד קדשים שנטמאו לפני כפרה וכו':
 ואינו לוקה אלא האוכל אחר זריקת דמים וכו'. פלוגתא דר' יוחנן ור"ל בפ' כל הפסולין (דף
 ל"ד) ופסק כר' יוחנן:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט זז.

הרמב"ם הל' עכו"ם פ"ג ה"ג

**וְאִזְהָרָה שֶׁל עֲבוֹדוֹת אֵלוֹ וְכִיּוֹצֵא בָהֶן הוּא מֵה שְׁפָתוֹב
וְלֹא תַעֲבֹדֵם. בַּמָּה דְבָרִים אֲמוּרִים בְּשָׂר עֲבוֹדוֹת חוּץ**

ק. כסף משנה: בד"א בשאר עבודות וכו'. משנה שם אחד העובד ואחד המזבח ואחד המקטר ואחד המנסך ואחד המשתחוה ואמרינן בגמרא דהכי קאמר אחד העובד כדרכה ואחד המזבח ואחד המקטר ואחד המנסך ואחד המשתחוה ואפילו שלא כדרכה ולחשוב נמי זורק אמר אביי זורק היינו מנסך דכתיב בל אסיך נסכיהם מדם כלומר דזריקת דם קרייה ניסוך. ותניא נמי התם זובח לאלהים יחרם בזובח לעבודת כוכבים הכתוב מדבר אין לי אלא בזובח מקטר ומנסך מנין ת"ל בלתי לה' לבדו כל העבודות כולם לשם המיוחד לפי שיצתה זביחה לידון בעבודות פנים מנין לרבות השתחואה ת"ל וילך ויעבוד וישתחו להם וסמך ליה והוצאת את האיש ההוא וכו' עונש שמענו אזהרה מנין ת"ל כי לא תשתחוה לאל אחר יכול שאני מרבה המגפף והמנשק ת"ל זובח זביחה בכלל היתה ולמה יצאת להקיש אליה ולומר לך מה זביחה מיוחדת שהיא עבודת פנים וחייבים עליה מיתה אף כל שהיא עבודת פנים חייבים עליה מיתה יצתה השתחוויה לדון בעצמה יצתה זביחה לידון על הכלל כולו, ופירש"י זובח לאלהים כל אלהים במשמע ואפילו שלא כדרכה מדלא כתביה בלשון עבודה עובד לאלהים בזביחה יחרם ש"מ אפילו אינה עבודה שלו קאמר. בלתי לה' לבדו ונטל כל העבודות מלעבדה בהם ונתנם לשם המיוחד ומשמע דאכל עבודות הראויות לה' קאמר. לפי שיצתה זביחה ללמד על הכלל כולו ואין הכלל הזה מחייב אלא עבודה הדומה לזיבוח שהיא עבודת פנים ומהשתא לא נפקא לן דליחייב אהשתחואה שלא כדרכה דלאו עבודה היא בפנים מנין לרבות השתחואה ת"ל וכו' יכול שאני מרבה דנימא השתחואה שיצתה מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצאה דמה השתחואה מיוחדת שהיא דרך כבוד וחייב עליה אף שלא כדרכה אף כל שהיא דרך כבוד כגון אלו חייב ת"ל זובח ואם השתחואה ללמד על הכלל באת למה פרט לך זביחה הלא דרך כבוד היא ומהשתחואה נפקא אלא זביחה באה ללמד על כל הנכללות עמה ומה זביחה מיוחדת עבודת פנים ומשום דהשתחואה לא נפקא לן מהכא לחיובא הוצרכה השתחואה לחזור ולצאת כדי לדון בעצמה לבדה שיתחייבו עליה ואע"פ שאין חייבים על כיוצא בה. וביאור לשון רבינו כך הוא הרי שנסך לפעור וכו' חייב שנאמר זובח לאלהים יחרם בלתי לה' וכו' משמע דאכל עבודה הראויה לה' מיחייב אם עבד בה לכוכבים אע"פ שאינה מיוחדת לה ואין אנו דורשין מבלתי לה' לחייב על כל עבודה שהיא דרך כבוד מדלא כתב עובד לאלהים יחרם וכתב זובח לומר דוקא דומיא דזביחה שהיא עבודת פנים נמצא דממלת זובח מרבינן שאר עבודות פנים וממעטינן שאינן עבודת פנים אע"פ שהם דרך כבוד וה"ק מכיון שלא נתרבו הזובח לאלהים אלא עבודות שהם מיוחדין להשי"ת מנין לרבות השתחואה שאינה מעבודת פנים לכך נאמר לא תשתחוה להם וכו' וגמר מלכתוב זביחה והשתחואה היוצאות מהכלל זביחה ללמד על כל הכלל והשתחואה ללמד על עצמה וחזר ופירש הכלל הלמד מזביחה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מִשְׁתַּחֲוֶה וְזוֹבַח וּמִקְטִיר וּמְנִסֵּף. אָבֵל הָעוֹבֵד בְּאַחַת
 מֵעֲבוֹדוֹת אֵלֹהֵי לְאֹחֶד מִכָּל מִיַּי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים חֵיב וְאִם
 עַל פִּי שְׂאִין דֶּרֶךְ עֲבוֹדָתוֹ בְּכָף. כִּי צֵד. הֵרִי שְׁנִסֵּף לְפָעוֹר
 אוֹ שֶׁזָּבַח לְמַרְקוּלִים חֵיב שְׁנִסֵּף שֶׁנֶּאֱמַר 'זִבַּח לְאֱלֹהִים יִחָרֵם
 בְּלִתִּי לֵה' לְבָדוֹ'. זְבִיחָה בְּכָל עֲבוֹדָה הֵיטָה וְלָמָּה יִצָּאֵת
 לוֹמַר לָךְ מָה זְבִיחָה מִיְחָדָת שְׁעוֹבֵדִין בָּהּ לְשֵׁם וְחֵיב
 הַזּוֹבַח לְאֵל אַחֵר סְקִילָה עָלֶיהָ בֵּין הֵיטָה דֶּרֶךְ עֲבוֹדָתוֹ
 בְּזְבִיחָה אוֹ אֵינָה בְּזְבִיחָה. אִם כָּל עֲבוֹדָה שֶׁהִיא מִיְחָדָת
 לְשֵׁם אִם עָבַד בָּהּ לְאֵל אַחֵר בֵּין שֶׁהֵיטָה דֶּרֶךְ עֲבוֹדָתוֹ
 בְּכָף בֵּין שֶׁאֵינָה בְּכָף חֵיב עָלֶיהָ. לְכָף נֶאֱמַר 'לֹא
 תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר' לְחֵיב עַל הַשְׁתַּחֲוִיָּה אֲפֹלוֹ אֵין דֶּרֶךְ
 עֲבוֹדָתוֹ בְּכָף. וְהוּא הַדִּין לְמִקְטִיר וּמְנִסֵּף. וְזוֹרֵק וּמְנִסֵּף
 אָחֵד הוּא:

וזה שאמר וה"ה למקטיר ומנסך ולא תקשה לך למה אינו מונה גם זורק דבכלל מנסך הוא.
 זה יישוב לשון רבינו וכבר נתבאר כן בגמרא שכתבתי. ודע שיש טעות בנוסחתנו שכתוב
 בהם וזורק ומזבח אחד הוא וטעות הוא שנפל בספרים אלא כך צריך לגרוס וזורק ומנסך
 אחד הוא כמו שאמרו בגמרא, וכן מצאתי בנוסחא מדוייקת. וא"ת אמאי לא מני נמי מקבל
 ומולק שהם עבודות פנים י"ל דמולק היינו זובח ומקבל לאו עבודה היא אלא אם זרק דכי
 מקבל הדם לא מוכח מילתא דפליח לה וזורק הא אמרינן דבכלל ניסוך הוא: